

yield different outcomes across contexts and clarifies the role of reputational pressures and negotiation regimes in the Ukrainian setting.

The results offer practical insights for strengthening pharmaceutical policy, enhancing predictability in reimbursement and procurement mechanisms, and aligning market incentives with public health objectives. The study also outlines directions for future research related to investment behaviour, institutional credibility, and post-war transformation of the pharmaceutical sector.

Keywords: development; economic behavior; pharmaceutical companies; health care; public policy instruments; economic incentives; institutional and regulatory mechanisms.

Стаття надійшла до редакції 05.11.2025

УДК 658.012.8:334.7:330.131.7

JEL Classification: L26, M21, O31, D81

DOI: <https://doi.org/10.33111/sedu.2025.57.062.071>

Шлапак Андрій Васильович*

СТРАТЕГІЧНА ЛОГІКА ІНТЕНСИФІКАЦІЇ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМНИЦЬКИХ СТРУКТУР

Анотація. У статті розглянуто розвиток підприємницьких структур у ситуації соціально-економічної нестабільності крізь призму інтенсифікації як внутрішньої логіки стратегічних змін. Метою дослідження є показати, як інтенсифікацію можна інструменталізувати для проєктування стратегій розвитку підприємницьких структур. Обґрунтовано поєднання різних напрямів внутрішніх змін (організаційних, знанневих, інноваційних, ін.) зі способами їх реалізації, у результаті чого сформовано матричний підхід і визначено стратегії інтенсифікації як керовані конфігурації, що враховують контекст функціонування суб'єктів підприємництва.

Ключові слова: розвиток; інтенсифікація; стратегія; стратегування; умови нестабільності; підприємницькі структури.

Вступ. Трансформація сучасного підприємництва відбувається в умовах постійної соціально-економічної нестабільності, коли кризи, технологічні зрушення, інституційні збої та геополітичні фактори перестають бути винятком і перетворюються на фон функціонування підприємницької системи. За таких умов зростання більше не може розглядатися як просте масштабування діяльності, так як ключовою стає здатність підприємницьких структур підвищувати інтенсивність власного розвитку, тобто генерувати нову якість результатів за

* Шлапак Андрій Васильович — аспірант кафедри бізнес-економіки та підприємництва, Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана (Київ, Україна), ORCID: <https://orcid.org/0009-0007-0953-0808>, shlapak.andrii@kneu.ua

незмінних або навіть обмежених ресурсів. Саме така зміна логіки, від екстенсивного приросту до внутрішньої реконфігурації, робить проблему інтенсифікації розвитку не периферійною, а центральною для сучасної теорії підприємництва.

Міжнародний науковий дискурс уже тривалий час рухається в цьому напрямку: концепції динамічних здатностей (D. Teece, G. Pisano, A. Shuen), організаційної амбідекстрійності (C. O'Reilly, M. Tushman), підприємницького інноваційного циклу (J. Schumpeter, P. Drucker), організаційного навчання (Ch. Argyris, D. Schön) по суті сходяться в тому, що джерело стійкого розвитку лежить усередині системи, у способі організації дії, а не в обсязі наявних ресурсів. Але ці концепції здебільшого фіксують принцип «підприємство має вміти одночасно експлуатувати й досліджувати», тоді як відкритим залишається питання, як саме таке внутрішнє загушення розвитку інструментується в реальній управлінській практиці.

Важливий крок у досліджуваному напрямку зроблено українськими науковцями. Так, у наукових працях В. Верби, О. Вострякова, Н. Гаращенко, О. Гребешкової, О. Кизенко, О. Малярчук, О. Михайленко, А. Наливайка, Н. Ревуцької, Т. Решетняк стратегія була виведена з площини суто нормативного планування у площину динамічного, контекстно чутливого стратегування, яке спирається на внутрішні можливості підприємства і його здатність до організаційного оновлення. Саме у працях зазначених науковців була задана методологічна рамка, в якій стратегія розуміється не як разовий документ, а як процес постійної реконфігурації бізнес-моделі, структур і ресурсної логіки підприємства, що відкриває простір для постановки питання про стратегічну логіку інтенсифікації розвитку як наступний щабель цього підходу. У такому змістовому просторі інтенсифікація виступає не синонімом прискорення, а формою організаційної інтелектуалізації, тобто перетворення обмежень та нестабільності на каталізатори розвитку.

Постановка завдання. Аналіз наукових публікацій показує, що інструментальний рівень проблематики інтенсифікації розвитку описаний фрагментарно. Потребує подальшого опрацювання питання, яким чином різні напрями внутрішніх змін (організаційні, знаннєві, інноваційні, стратегічні, інституційні) мають поєднуватися між собою, щоб утворювати цілісну стратегічну конфігурацію. Саме розроблення інструментальних моделей, які можуть враховувати контекст, ресурсні обмеження і трансформаційну готовність підприємства, представляється практично значущим напрямом подальших досліджень.

Метою даної статті є обґрунтування стратегічної логіки інтенсифікації розвитку підприємницьких структур та розкриття інструментальної архітектури її реалізації в умовах соціально-економічної нестабільності. Досягнення поставленої мети передбачає необхідність уточнення змісту інтенсифікації як способу реалізації розвитку підприємницьких структур в умовах ресурсних і інституційних обмежень; систематизації типів інтенсифікації, що відображають основні напрями внутрішніх перетворень підприємства та визначення ключових механізмів інтенсифікації; визначення, як саме може бути реалізована інтенсифікація в конкретному підприємницькому контексті. Така постановка дозволяє

безпосередньо перейти до викладу основних результатів дослідження, у яких інтенсифікація мислиться не як абстрактна характеристика розвитку, а як практично придатна, структурована управлінська логіка.

Результати. Розвиток підприємницьких структур у сучасних умовах характеризується складною комбінацією суперечливих тенденцій. З одного боку, зростає потреба у стабільності, передбачуваності та ефективності управління, з іншого — зовнішнє середовище демонструє зростання турбулентності, фрагментації та невизначеності. Такі умови змінюють саму природу стратегічного мислення, адже традиційна логіка лінійності та планування поступається місцем динамічним моделям, орієнтованим на здатність організації до навчання, адаптації та самооновлення. Саме в цьому контексті інтенсифікація розвитку постає не лише як управлінська категорія, а як стратегічна логіка, що визначає напрям і зміст підприємницької еволюції.

Інтенсифікація розвитку відображає внутрішню здатність підприємницьких структур генерувати нову якість діяльності без пропорційного нарощування ресурсів. Йдеться про перехід від екстенсивного зростання до глибинних перетворень у структурі, процесах, знаннях і поведінці організації. Таким чином, інтенсифікація виступає механізмом підвищення «щільності» розвитку, тобто здатності підприємства досягати вищого рівня складності, гнучкості та інноваційності на основі наявного потенціалу. Її сутність полягає у внутрішньому переформатуванні системи, що визначається посиленням взаємозв'язків між структурними елементами, у переосмисленні функцій і ролей, у розширенні простору для взаємодії та комбінування.

В межах такого бачення інтенсифікація розвитку набуває багатовимірного змісту. Вона може реалізовуватись у кількох взаємопов'язаних типах — організаційному, знанневому, інноваційному, стратегічному, інституційному, ін. Кожен із них відображає окрему грань процесу перетворення підприємницької системи: організаційна інтенсифікація пов'язана з удосконаленням структури, процесів, механізмів комунікації та прийняття рішень; знаннева охоплює створення, накопичення та перетворення знань у фактор розвитку через навчання, розвиток компетенцій, формування організаційної пам'яті; інноваційна інтенсифікація передбачає активізацію творчого потенціалу, генерацію нових рішень, технологій і продуктів; стратегічна виражає здатність підприємства оновлювати логіку цілепокладання, переосмислювати стратегічні орієнтири, формувати нові моделі поведінки; інституційна інтенсифікація проявляється через трансформацію формальних і неформальних правил взаємодії, які забезпечують гнучкість і узгодженість дій у межах соціально-економічного середовища.

Єдність цих типів формує цілісну архітектуру інтенсифікації розвитку, яку можна характеризувати як багаторівневу систему, що забезпечує одночасно оновлення ресурсної бази, організаційних механізмів, управлінських практик і соціальних зв'язків. Ця архітектура функціонує як механізм самоузгодження підприємницької системи, що перебуває у постійному русі між стійкістю та зміною. Вона визначає, яким чином організація перетворює власні обмеження

на джерело внутрішнього розвитку, і як, реагуючи на нестабільність зовнішнього середовища, формує стратегію довгострокової життєздатності.

Механізми інтенсифікації відіграють ключову роль у цьому процесі, адже саме вони забезпечують перехід від потенціалу до результату. Серед них можна виокремити три базові, такі як: *амбідекстрія*, розглядається як поєднання експлуатації наявних можливостей із одночасною розвідкою нових. У контексті інтенсифікації вона забезпечує баланс між ефективністю і адаптивністю, дозволяє організації зберігати стійкість функціонування, але одночасно змінювати свою траєкторію дії в умовах нестабільності [1]; *комбінування*, суть якого полягає у створенні нових конфігурацій через поєднання вже наявних ресурсів, знань або функцій. Це інтелектуальна технологія перетворення, тобто шлях до нової якості без залучення значних додаткових зовнішніх інвестицій [2–3]; *експериментальність*, яка передбачає інтеграцію навчання через дію, допущення помилки як складника розвитку. В контексті даного дослідження експеримент виступає не як виняток, а як спосіб уточнення рішень, перевірки гіпотез і розширення діапазону організаційної пластичності [4–6]. У сукупності ці механізми формують динамічне ядро інтенсифікаційного процесу, забезпечуючи баланс між упорядкованістю та гнучкістю, між стабілізацією та розвитком.

Взаємодія типів і механізмів інтенсифікації відбувається у просторі певної логічної структури, яку можна описати як «матрицю інтенсифікації» (табл. 1), що поєднує напрями, об'єкти й способи впливу, створюючи тим самим аналітичну модель внутрішньої динаміки підприємницьких систем. Розроблена матриця інтенсифікації розвитку фіксує системну рамку, в межах якої можливо осмислювати й описувати різні конфігурації трансформаційних процесів у підприємницькій практиці. Поєднання двох ключових вимірв (типів інтенсифікації та механізмів їх реалізації) дозволяє не лише картографувати потенційні зони активності, але й розуміти, як саме може бути реалізована інтенсифікація в конкретному підприємницькому контексті.

Таблиця 1

МАТРИЦЯ ІНТЕНСИФІКАЦІЇ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМНИЦЬКИХ СТРУКТУР

Тип інтенсифікації («що інтенсифікується»)	Механізми інтенсифікації («як інтенсифікується»)		
	<i>Амбідекстрія</i> (поєднання стабільного та нового)	<i>Комбінування</i> (рекомбінація наявного)	<i>Експериментальність</i> (навчання через дію)
<i>Організаційна</i>	Баланс стабільних і гнучких структур управління	Lean/Agile-конфігурації	Експерименти з новими форматами організаційних моделей
<i>Знаннєва</i>	Поєднання знань/компетенцій із різних сфер	Створення спільнот практик	Лабораторії, експериментальні освітні середовища
<i>Інноваційна</i>	Експлуатація наявного + стартап-логіка	Інноваційна рекомбінація	Пілотування, MVP (<i>Minimum Viable Product</i>), тестування моделей
<i>Стратегічна</i>	Гнучке управління ре-	Інтеграція стратегіч-	Постійне стратегічне

Тип інтенсифікації («що інтенсифікується»)	Механізми інтенсифікації («як інтенсифікується»)		
	Амбідекстрія (поєднання стабільного та нового)	Комбінування (рекомбінація наявного)	Експериментальність (навчання через дію)
	сурсами + стабільні вектори	них моделей	оновлення через сценарії
Інституційна	Баланс норм стабільності і норм взаємодії	Формування нових конфігурацій довіри	Експерименти з інституційними рамками

Джерело: складено автором на основі [1–6].

У цьому сенсі матриця виступає не як завершена система, а як евристична платформа, з якої можливо формувати свідомі управлінські конфігурації, тобто такі способи дії, які узгоджують інструментальну глибину, організаційну здатність до змін і стратегічну рефлексію. Саме ці конфігурації можна розглядати як стратегії інтенсифікації розвитку, які по суті представляють динамічні логіки управлінської дії, що активуються в умовах нестабільності для досягнення приросту цінності за рахунок не зовнішнього розширення, а внутрішньої реконфігурації. Таким чином, постає необхідність окреслити зміст і структуру стратегій інтенсифікації розвитку, як таких управлінських рішень, що формуються на основі типів і механізмів перебудови підприємницької системи та спрямовані на досягнення якісних зрушень в умовах нестабільності.

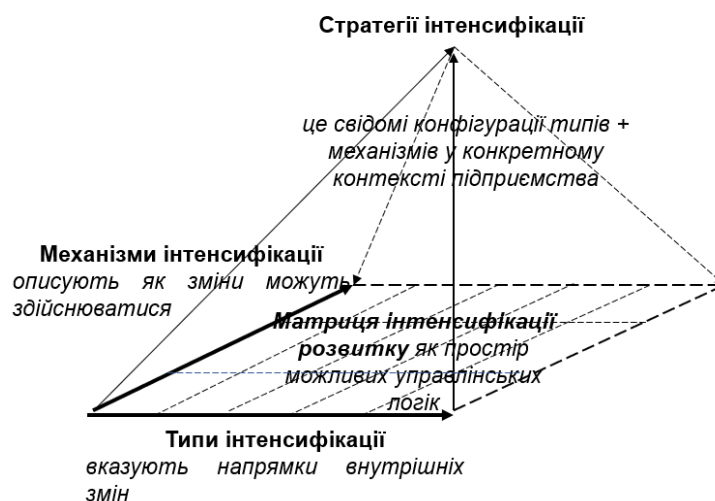

Рис. 1. Інструментальна архітектура інтенсифікації розвитку суб'єктів підприємництва

Джерело: формалізація авторського бачення.

В межах представленої логіки формується поняття інтенсифікаційного стратегування, як особливого типу управлінського мислення, що орієнтоване не на передбачення майбутнього, а на його конструювання. Цей підхід передбачає,

що підприємницькі структури створюють майбутнє не шляхом реакції на зовнішні виклики, а через цілеспрямовану внутрішню реконфігурацію, яка змінює логіку їхнього функціонування. Суть інтенсифікаційного стратегування базується на уявленні про стратегію не як статичний документ чи план дій, а як процес постійного мислення, експериментування і навчання, в межах якого підприємство виступає лабораторією створення власного майбутнього [6–9].

Відповідно до визначеного контексту мислення інтенсифікації розвитку, можна виділити кілька типів відповідних стратегій (табл. 2): стратегія адаптивної архітектури, що спрямована на формування гнучких організаційних структур, здатних до швидкої перебудови у відповідь на зміни середовища; стратегія когнітивної насиченості, яка передбачає розвиток системи знань, навичок і управлінських компетенцій, що стають джерелом стратегічних переваг; стратегія інноваційного прориву, яка базується на створенні нових продуктів, технологій або бізнес-моделей, що змінюють ринкову рівновагу; стратегія сценарної пластичності, яка забезпечує готовність підприємства до дії в умовах невизначеності шляхом розроблення кількох альтернативних сценаріїв розвитку; стратегія інституційної синергії, яка орієнтована на формування партнерських мереж, об'єднань і коопетиційних альянсів, що дозволяють поєднувати ресурси та створювати нову соціальну інфраструктуру розвитку.

Кожна з цих стратегій може бути реалізована у власній конфігурації механізмів амбідекстрії, комбінування та експериментальності, які разом утворюють комплексну систему стратегічної дії, в межах якої підприємницькі структури здатні не лише пристосовуватись до середовища, а й перетворювати його. Таким чином, за сучасних умов інтенсифікаційна стратегія підприємницьких структур виступає способом перетворення обмежень на джерело розвитку, а нестабільності — на ресурс інновацій.

Практична реалізація стратегічної логіки інтенсифікації передбачає поетапний процес, який включає:

діагностику інтенсифікаційного профілю підприємницької структури, що спрямована на виявлення певних «енергетичних зон» підприємницької системи, тобто сфер, де можлива концентрація зусиль для досягнення найбільшого ефекту;

проектування інтенсифікаційної стратегії розвитку, що полягає у формуванні конфігурації типів і механізмів інтенсифікації відповідно до стратегічних цілей підприємства;

оцінювання ефектів і стратегічне переозначення, де передбачається визначення результатів не лише у кількісних, а й у якісних параметрах, таких як рівень організаційної гнучкості, когнітивної насиченості, здатності до інновацій.

Важливо підкреслити, що ці етапи не мають лінійного характеру, а скоріше вони утворюють цикл навчання, в межах якого кожна ітерація дозволяє підвищувати рівень складності підприємницької системи, тобто сприяє її розвитку через саморефлексію та оновлення.

Таким чином, стратегічна логіка інтенсифікації розвитку підприємницьких структур постає як інтегрована система, у якій поєднуються концептуальні,

організаційні та поведінкові складові. Вона визначає новий тип стратегічного мислення, яке можна описати як мислення дії, у якому майбутнє не прогнозується, а створюється. Підприємницька структура, що діє в межах цієї логіки, сприймає нестабільність не як загрозу, а як середовище можливостей, а обмеження не як бар'єри, а як каталізatori власної еволюції.

Висновки. Результати дослідження дозволяють вивести проблематику розвитку підприємницьких структур із площини загальних міркувань про адаптацію до нестабільності в площину керованої інтенсифікації. Зроблена спроба показати, що розвиток у нестабільності може бути спроектований, якщо розглядати його не як реакцію на зовнішні події, а як конфігурацію внутрішніх змін, які свідомо поєднують різні площини підприємницької дії. У цьому сенсі інтенсифікація постає не як «модна» термінологія, а як стратегічна логіка, що задає підприємству спосіб діяти в умовах обмежених ресурсів.

Наукова цінність отриманих результатів полягає в тому, що запропонована матрична побудова (напрями змін \times способи їх реалізації) фактично операціоналізує сучасні уявлення про динамічні здатності, тобто дозволяє бачити, де саме в системі може бути створена нова якість і якими управлінськими кроками це робиться. Таким чином, отримано не ще одну класифікацію стратегій, а інструмент конструювання стратегій під конкретний контекст нестабільності.

Практичний ефект дослідження полягає в тому, що підприємство отримує можливість перейти від запитання «що нам робити в кризі?» до запитання «який саме тип інтенсифікації зараз критичний і яким способом його вмикати?».

Це відкриває шлях до створення протоколів інтенсифікації для різних станів організації (перевантажені структури; розпорошені знання; інноваційні тупики; слабка інституційна зв'язаність).

Разом з тим отримані результати окреслюють і контур подальших досліджень, які пов'язані з актуальністю розробки методичних засад ідентифікації інтенсифікаційного профілю підприємства, щоб сформована матриця могла працювати як діагностичний інструмент, а не лише як концепт; емпіричною перевіркою різних конфігурацій інтенсифікаційних стратегій у виробничих, сервісних, креативних і мережевих бізнесах; дослідженням інтенсифікації на рівні бізнес-екосистем, де стратегічна дія розподілена між багатьма акторами.

Таблиця 2

**ПАРАМЕТРИ ФОРМУВАННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ СТРАТЕГІЇ ІНТЕНСИФІКАЦІЇ РОЗВИТКУ
ПІДПРИЄМНИЦЬКИХ СТРУКТУР**

Назва стратегії	Змістовий фокус	Домінуючі типи інтенсифікації	Ключові механізми	Коли застосовується	Очікуваний ефект
Стратегія адаптивної архітектури	Перебудова управлінських структур під нестабільність	Організаційна + стратегічна	Амбідекстрія, експериментальність	При надмірній складності та негнучкості організації	Гнучкість, швидкість прийняття рішень
Стратегія когнітивної насиченості	Поглиблення навчальної та рефлексивної спроможності	Знаннева + стратегічна	Комбінування, експериментальність	У ситуаціях швидких змін і високої невизначеності	Підвищення організаційного інтелекту
Стратегія інноваційного прориву	Створення нових продуктів і бізнес-моделей	Інноваційна + знаннева	Амбідекстрія, комбінування	Коли потрібно швидко адаптувати продукт до вимог ринку	Рекомбінаційна інноваційність
Стратегія сценарної пластичності	Постійне оновлення стратегічних орієнтирів	Стратегічна + інноваційна	Експериментальність, амбідекстрія	При зміні середовища або появи нових трендів	Сценарна варіативність, стратегічне навчання
Стратегія інституційної синергії	Формування довіри, норм взаємодії, спільного поля дій	Інституційна + організаційна	Комбінування, експериментальність	У мережевих або екосистемних формах	Спільна здатність до трансформації

Джерело: складено автором на основі [1–9].

Література

1. O'Reilly C. A., Tushman M. L. Organizational ambidexterity: Past, present, and future. *Academy of Management Perspectives*. 2013. Vol. 27(4). Pp. 324–338. DOI: 10.5465/amp.2013.0025
2. Nonaka I., Takeuchi H. The knowledge-creating company: How Japanese companies create the dynamics of innovation. Oxford University Press, 1995.
3. Schumpeter J. A. The Theory of Economic Development: An Inquiry into Profits, Capital, Credit, Interest, and the Business Cycle. New Brunswick; London: Transaction Publishers, 2008. 255 p.
4. Kolb D. A. Experiential learning: Experience as the source of learning and development. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall, 1984.
5. Ries E. The lean startup: How today's entrepreneurs use continuous innovation to create radically successful businesses. New York: Crown Business, 2011.
6. Weick K. E. Sensemaking in Organizations. (Foundations for Organizational Science). Thousand Oaks: Sage Publications, 1995. 248 p.
7. Teece D. J. Explicating dynamic capabilities: the nature and microfoundations of (sustainable) enterprise performance. *Strategic Management Journal*, 28(13), 1319–1350. DOI: 10.1002/smj.640.
8. Whittington R. Completing the practice turn in strategy research // *Organization Studies*. 2006. Vol. 27, No. 5. P. 613–634. DOI: 10.1177/0170840606064101
9. Chia R., Holt R. Strategy without Design: The Silent Efficacy of Indirect Action. Cambridge: Cambridge University Press, 2009. 226 p.

References

1. O'Reilly, Charles A., and Michael L. Tushman. 2013. «Organizational Ambidexterity: Past, Present, and Future». *Academy of Management Perspectives* 27 (4): 324–38. <https://doi.org/10.5465/amp.2013.0025>.
2. Nonaka, Ikujiro, and Hirotaka Takeuchi. 1995. *The Knowledge-Creating Company: How Japanese Companies Create the Dynamics of Innovation*. Oxford: Oxford University Press.
3. Schumpeter, Joseph A. 2008. *The Theory of Economic Development: An Inquiry into Profits, Capital, Credit, Interest, and the Business Cycle*. New Brunswick, NJ; London: Transaction Publishers.
4. Kolb, David A. 1984. *Experiential Learning: Experience as the Source of Learning and Development*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
5. Ries, Eric. 2011. *The Lean Startup: How Today's Entrepreneurs Use Continuous Innovation to Create Radically Successful Businesses*. New York: Crown Business.
6. Weick, Karl E. 1995. *Sensemaking in Organizations*. Thousand Oaks, CA: Sage.
7. Teece, David J. 2007. «Explicating Dynamic Capabilities: The Nature and Microfoundations of (Sustainable) Enterprise Performance». *Strategic Management Journal*, 28 (13), 1319–1350. <https://doi.org/10.1002/smj.640>.
8. Whittington, Richard. 2006. «Completing the Practice Turn in Strategy Research». *Organization Studies* 27 (5): 613–34. <https://doi.org/10.1177/0170840606064101>.
9. Chia, Robert, and Robin Holt. 2009. *Strategy without Design: The Silent Efficacy of Indirect Action*. Cambridge: Cambridge University Press.

STRATEGIC LOGIC OF INTENSIFYING THE DEVELOPMENT OF ENTREPRENEURIAL STRUCTURES

Andrii Shlapak

Postgraduate student of the Department
of Business Economics and Entrepreneurship,
Kyiv National Economic University named after
Vadym Hetman,
ORCID 0009-0007-0953-0808

Abstract. The article examines the development of entrepreneurial organizations under conditions of socio-economic instability through the lens of the intensification approach. The subject of the study is the strategic logic of intensification, i.e., an organization of internal changes that achieves performance growth not through extensive expansion, but through the reconfiguration of existing resources, knowledge, and managerial practices. Thematically, the study is situated within contemporary views on firms' dynamic capabilities, organizational learning, and strategizing under uncertainty. The purpose of the article is to substantiate the instrumental architecture of development intensification as a basis for designing strategies of entrepreneurial structures.

Methodologically, the research relies on a combination of theoretical generalization, structural-logical analysis, and elements of conceptual modelling. This made it possible, first, to identify key directions of internal transformations within entrepreneurial systems (organizational, knowledge-based, innovation, strategic, and institutional) and, second, to link them to how these changes are implemented. On this basis, a matrix approach is proposed, in which intensification is considered as a space of possible managerial logics rather than a one-off managerial action.

As a result, it is substantiated that intensification strategies can be interpreted as deliberate configurations of types and mechanisms of change that are relevant to the specific context of an enterprise. The proposed configurations enable the design of various development trajectories, ranging from adapting the organizational architecture to strengthening cognitive capacity and fostering institutional synergy. The practical significance of the findings lies in enabling a transition from a declarative statement about the need for intensification to its operationalization in the form of an instrumental model that can be embedded into the system of strategic management. The generalizations made open up prospects for further research, primarily in diagnosing enterprises' intensification profiles, empirically testing the effectiveness of different strategy configurations, and adapting the proposed approach to networked and ecosystem forms of entrepreneurship.

Keywords: development; intensification; strategy; strategizing; conditions of instability; entrepreneurial structures.

Стаття надійшла до редакції 03.11.2025